О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 32174

гр. София, 14.08.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в закрито заседание на 14.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **9976** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. Р. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адв. В. А. Д.-В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003447 от 09.07.2026 г. на И. В. Й. – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на лек автомобил марка „Б.“, модел „X5 3.0 ДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя.

С жалбата е обективирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената заповед. Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като автомобилът не е бил спрян за проверка, а е намерен паркиран, и не било установено кой го е управлявал на 11.06.2026 г. Твърди, че не е предоставял автомобила на сина си или на трето лице и не е знаел за неговото използване. Сочи и допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, включително че не е бил уведомен за производството, че регистрационните табели и свидетелството за регистрация са били отнети на 17.06.2026 г., преди издаването на заповедта, както и че заповедта е издадена близо месец след твърдяното нарушение.

В подкрепа на искането за спиране излага, че автомобилът се използва за нуждите на семейството му. Твърди, че има две малолетни деца, които ежедневно се транспортират от него или от съпругата му до различни дейности и занимания, поради което изпълнението на мярката ограничава ежедневието на семейството и ги лишава от възможността да използват автомобила по предназначение. Счита, че по този начин му се причиняват значителни и трудно поправими вреди, надвишаващи по тежест обществения интерес от незабавното изпълнение на мярката.

Прави искане съдът да спре предварителното изпълнение на оспорената заповед до окончателното решаване на спора.

Ответникът – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ в СДВР, не е изразил становище по искането за спиране.
Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото и приложимата правна уредба, намира следното:
Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чиито права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.
Разгледано по същество, искането е неоснователно.
С оспорената заповед по отношение на Е. Р. Х. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – прекратяване за срок от 6 месеца на регистрацията на собствения му лек автомобил марка „Б.“, модел „X5 3.0 ДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] . От фактическа страна заповедта е издадена поради приетото от административния орган, че на 11.06.2026 г. около 16.50 ч. в [населено място] автомобилът е бил управляван от Д. Е. Х., чието свидетелство за управление на моторно превозно средство е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 4 ЗДвП. За установеното нарушение е съставен АУАН серия АД № 806761 от 17.06.2026 г.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно – при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да бъде спряно само въз основа на нови обстоятелства.
За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите предпоставки по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК. В тежест на молителя е да посочи и докаже конкретни факти и обстоятелства, от които да се установява вероятност предварителното изпълнение да му причини значителна или трудно поправима вреда, както и частен интерес, съпоставим по значимост с обществения интерес, защитен от закона.
В случая не е доказано наличието на предпоставките по чл. 166, ал. 2 АПК. Жалбоподателят противопоставя на допуснатото по закон предварително изпълнение, от една страна, възражения срещу фактическите и правните основания за издаване на заповедта, а от друга – твърденията, че процесният автомобил се използва за нуждите на семейството му и за ежедневно транспортиране на двете му малолетни деца до различни дейности и занимания.
Доводите, че автомобилът не е бил спрян за проверка, че не било установено кой го е управлявал, че жалбоподателят не го е предоставял на сина си или на друго лице, както и възраженията относно начина на провеждане на административното производство и момента на издаване на заповедта, са относими към законосъобразността на оспорения административен акт. В настоящото производство те не установяват нито явна незаконосъобразност на акта, нито значителна или трудно поправима вреда от предварителното му изпълнение.

Твърденията, свързани с транспортирането на децата, също не установяват значителна или трудно поправима вреда. Не са представени доказателства, че жалбоподателят е родител на две малолетни деца, нито са посочени конкретните дейности или занимания, които посещават или обстоятелства, налагащи придвижването да се извършва непременно с процесния автомобил. Не се твърди и не се доказва децата да имат здравословни или други специални потребности, които да изискват индивидуален автомобилен транспорт. Не е установено също, че процесният автомобил е единственото моторно превозно средство, до което семейството има достъп, нито че липсват разумни алтернативни възможности за организиране на придвижването. Напротив, в самото искане е посочено, че децата се транспортират както от жалбоподателя, така и от неговата съпруга, но не са изложени конкретни причини, поради които семейните задължения не могат да бъдат организирани по друг начин за периода на действие на мярката.

Следва да се отчете и че приложената мярка засяга регистрацията единствено на конкретния автомобил, а не правоспособността на жалбоподателя като водач. Поради това предварителното изпълнение не го възпрепятства да управлява друго надлежно регистрирано превозно средство, ако разполага с такова на валидно правно основание. При липса на конкретни данни и доказателства съдът не може да приеме, че ограничената възможност за използване на един определен автомобил причинява последици, надхвърлящи обичайните неудобства, присъщи на всяко прекратяване на регистрацията на ППС.

Твърдените семейни обстоятелства са съществували и към момента на издаване на заповедта и не представляват нови обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 2, изречение второ АПК. Преди всичко обаче те са заявени общо и са останали недоказани. Необходимостта от придвижване за изпълнение на семейни задължения е житейски разбираема, но сама по себе си не е достатъчна да обоснове вероятност от настъпване на вреда със значителен или трудно поправим характер.

Не може да се приеме и че невъзможността автомобилът да бъде използван по предназначение представлява самостоятелна вреда, налагаща спиране. Това е пряка и обичайна последица от самото прекратяване на регистрацията, която законодателят е имал предвид при допускането на незабавно изпълнение на мярката. За да бъде преодоляна законовата презумпция за предимство на обществения интерес, е необходимо да се установят допълнителни конкретни последици с интензитет, надхвърлящ обичайното засягане от този вид ПАМ, каквито в случая не са доказани.

Следва да се отчете и естеството на приложената принудителна административна мярка. Мярката по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП има превантивен и преустановителен, а не санкционен характер. Тя цели временно да изключи от движението конкретно моторно превозно средство, за което административният орган е приел, че е било управлявано от лице с временно отнето свидетелство за управление, и по този начин да обезпечи безопасността на движението и да предотврати повторно нарушение. Именно поради тази функция законът изключва суспензивния ефект на жалбата. При липса на доказани конкретни, значителни или трудно поправими вреди частният интерес от използването на автомобила за обичайните нужди на семейството не може да бъде противопоставен успешно на защитения обществен интерес от незабавното изпълнение на мярката.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателят не е доказал настъпването или вероятността от настъпване на значителни или трудно поправими вреди от предварителното изпълнение на оспорената заповед, поради което искането за спиране следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Р. Х., ЕГН [ЕГН], за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003447 от 09.07.2026 г. на И. В. Й. – полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: